

szem, hogy a relativitás mint fogalom közelebb visz bennünket a kérdéshez. Mi mindig térben és időben gondolkodunk, de, talán, ha nem térben és időben gondolkodnánk, hanem életben és halálban, időtől és tértől függetlenül, akkor az élet, aminek egyenes folytatása a halál csak olyan lehet, mint az életünk. Tehát az életre csak az tud jól felkészülni, aki az életben folyamatosan a halálra készül. Az nem más, mint egy olyanfajta élet, amely tudatosan, felelősséggel teszi a dolgokat, hogy akkor, amikor a halál bekövetkezik, könnyen tudjon átmenni abba a másik világba. Tehát ugyanúgy, ahogyan vallásunkban az életnek a büntetése a pokol, a jutalma a mennyország. Valahol ez a két fogalmazás minden emberben kell, hogy éljen. Minden ember naponta megéli azt, amit büntudatnak nevezünk, ha rosszat, bűnt követünk el, és azt a jó érzést, hogyha valamilyen jót tettünk. Azt hiszem, hogy tudatos életünkben az a legfontosabb, hogy megpróbáljunk jót tenni. Az elmúlt évtizedekben ezek a fogalmak annyira kikerültek a mindennapi beszédünkből, hogy már ugyanúgy néznek arra is, aki ugyanúgy beszél, hogy: szolgálat, hivatás, másokért való élés. Úgy gondolom, hogy igazán csak akkor tudunk magunkért élni, ha másokért élünk.

Krisztus születése, élete és szenvedése, megfeszítettése a tudatos lét legszebb példája: megszületett, hogy meghalhasson értünk.

PETŐCZ ANDRÁS
író, költő

Találkozásra várva

„Nem elég megpillantanod,
de felismerned kell,
hogy tovább tudj lépni.”
(Seymour Glass)

Sok-sok éve hajózom végtelen tengereken, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*, és még mindig találkozásra várok.

Találkozni akarok *valakivel*.

Várok egy olyan találkozásra, amely megváltoztat mindent körülöttem, amely szokatlan, nem megmagyarázható, és amely találkozás megmagyarázhatatlanságában is felemel, és önmagában is távlatot ad.

Azt várom, hogy *történik végre valami*.

Valami olyan váratlan eseményre várok, amely új és jó perspektívát ad, lehetőséget biztosít. Hogy mire? Mire biztosít lehetőséget? Nem tudom pontosan.

Nem tudom pontosan, mire várok. Vagy éppenhogy pontosan tudom, de mégsem mondom ki.

Nagyon is kézzelfogható dolgokat említhetnék, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*, lehet, hogy ez is baj, olyanokat, amelyek egészen egyszerűen könnyebbé tehetnék hétköznapjaimat.

És várok még egy szerencsés mozdulatot, amely rendbe tesz végre mindent körülöttem.

Várok valakit, aki kijavít mindent, amit elrontottam.

Mert *biztosan* sok mindent rontottam el.

Aztán, tudom, mégse történik meg ez a találkozás, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*. Vagy mégis megtörténik, csak nem veszem észre. Mert nem vagyok eléggé felkészült a találkozásra.

Talán nem is találkozásra várok, hanem valamiféle lehetőségre.

Egy felkínált lehetőségre várok.

Olyan ez, mint amikor régi hajóstársaim ismeretlen tájakat hódítottak meg. Új földrészekre tették lábukat, új szigetekre találtak rá, és valami rendkívülire számítottak, mialatt első lépéseiket tették az ismeretlenben. Próbálták feltérképezni a partvidéket, hogy megtudják, hova is vetődtek, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*. Aztán a rendkívüli legtöbbször elmaradt.

Elmaradt a rendkívüli, és mégis valami új kezdődött. És ez az új csak az övék volt, egyértelműen.

A partvidék feltérképezésének lehetőségére várok én is, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*, egykori hajósok kései leszármazottja. Valami ismeretlenre és rendkívülire számít mindenki, aki úgy érzi, hogy életének jobbításához ismeretlen és rendkívüli erő szükségeltetik. Valami távlat kellene, egy partvidék, amelyet feltérképezve megállapíthatnám, hogy valóban, ez sem rendkívüli, de mégis, csak az enyém.

Jelenleg hajózom ide-oda végtelen tengereimen, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*, és arra várok, hogy találkozom végre saját, személyemre szabott és ismeretlen földrészemmel.

Hogy találkozom végre az *ismeretlennel*, amely találkozás ismerős lesz mégis, valahonnan.

P. GÁBOR MÓZES
teológus

(és láss csodát!)

Mindannyian voltunk gyerekek, ezért *vissza* tudunk emlékezni akkori látásunkra: a csodák világa és a világ csodái még nem szakadtak el egymástól, sőt azt a megkülönböztetést sem ismertük, hogy természetes és természetfölötti. Minden egységes, lehetséges és magától értetődő volt. Az ég is nyitva állt előttünk.

Ebbe a hagyományos és védett kegyelmi állapotba azóta egyre